

Ako diabol ničí Božie dielo.

Diabol prichádza pred Božiu tvár so žiadosťou. Chce vyskúšať vieru ľudí a kto zlyhá bude patriť jemu. Prichádza kvôli Jóbovi. Tento príbeh poznáme zo Sv. písma. Pán mu dovolí skúšať Jóba, ale nedovolí mu siahnuť mu na život. Diabol však berie Jóbovi všetko – majetok, rodinu, česť, zdravie... ale Jób vydrží a nestratí vieru a dôveru v Boha. Po ťažkej skúške mu Boh všetko vracia a to mnohonásobne viac než mal predtým. Vieme, že tento príbeh bol napísaný nie tak podľa skutočnej udalosti, ale mal byť niečím, ako príklad do školy. Na tomto príklade sa máme i my poučiť o diablovej snahe zničiť Božie dielo, o vytrvalosti aj o Božej moci voči ktorej diabol útočí, ale ju nepremôže...

Chcem tým i ja povedať jednu dôležitú vec, ktorú skusujem sám a skusujú ju aj druhí. Vidíme a pozorujeme totiž ako diabol pôsobí tam, kde sa začne nejaké dobré dielo. Tam, kde začína niečo dôležité a kde má šancu niečo priniesť dobré ovocie, tam, kde má byť Boh oslávený, prichádza zlý duch, aby ničil, rozvracal, znemožňoval to, čo je Božie.

Ako to robí? Robí to rôznym spôsobom. Hľadá každú i tú najmenšiu štrbinu... Raz pôsobí na jedinca, ktorý niečo robí, inokedy pôsobí na celok, na skupinu ľudí, ktorí spolu robia dielo. A zasa inokedy ničí to dielo, ktoré už stojí.

Prvý teda a najľahší spôsob, ako niečo zničiť je znechutiť toho, kto stavia. Podraziť mu nohy, zlomiť chuť, narušiť odvahu, alebo jednoducho znemožniť ho... A tak možno sami prežívame, keď niečo dobré máme pred sebou, ako nás diabol odrádza. Už prvá vec je tá, že ľahšie je pokaziť, zničiť ako niečo urobiť, vytvoriť. Ľahšie sa nám robí zlo, alebo nič, ako dobro... Preto všetky dobré diela na tomto svete stoja na ľuďoch, ktorí boli schopní a ochotní obetovať niečo svoje a niečo zo seba. Na ľuďoch, ktorí sa vedeli pohnúť, zapáliť za niečo dobré a najmä na ľuďoch, ktorí vedeli s Božou pomocou i vytrvať. Raz to je obeta peňazí, ktoré ktosi daruje pre dobré ciele, inokedy je to čas i námaha, ktorú vynakladá preto, aby sa niečo dobré podarilo... Ale vždy tu vidíme i toho zlého, ktorý v prvom momente spochybňuje človeka v tom, či to má vôbec význam. Potom posielajú k nemu ľudí, ktorí hovoria o nerozumnosti, o zbabelosti, o hlúposti atď... a sú pre toho, kto robí tým zlým pokušením nechať začaté dobré dielo, alebo ho vôbec nepodnikať. Sú i tie prípady, keď dobré dielo nie a nie začať alebo sa stretáme s ťažkosťami materiálnymi, duchovnými atď... Za tým je tiež zlý duch a jeho snaha odradiť neúspechom a prvotnými ťažkosťami toho, kto niečo dobré chce konať, alebo už koná. Iba tam, kde je pevná vôľa, cieľavedomosť a Božia milosť je možné prekonať tieto ťažkosti a pracovať s chuťou a odvahou...

Druhé diablovo negatívne pôsobenie sa dá zhrnúť do známeho výroku: „Kde dvaja bojujú tretí víťazí.“ Alebo: „Rozdeľuj a panuj.“ Prakticky to poznáme z každej farnosti a cirkevného spoločenstva. Toto rozdelenie medzi jednotlivými členmi stojí na osobných veciach, na vzťahoch medzi jednotlivými ľuďmi, na osobných postojoch alebo na rôznych materiálnych, či nemateriálnych hodnotách. Niekedy diabol zaseje medzi ľuďmi vzájomné upodrievanie, nedôveru, neistotu, ba dokonca i hádanie sa, ohováranie, osočovanie ba i nenávisť a vtedy je koniec. Raz je to urazená pýcha, ktorá nedostala priestor na realizáciu, inokedy je to pýcha ponižujúca a pohŕdajúca druhými... Potom je to i neprispôsobivosť a neohybnosť. Je to nesplnenie sľúbených očakávaní, alebo mlčanie o veciach, ktoré treba povedať. Môže to byť i precitlivosť na vlastnú osobu, alebo neschopnosť prijať a zdieľať názor druhého. Sú i tie prípady, keď sa človek nesprávne oceňuje či sa preceňuje, alebo podceňuje ale jednoducho nevie si nájsť svoje miesto v kolektíve. U niektorých ľudí je to i vrodená alebo nadobudnutá neschopnosť spolupracovať s druhými. V každom prípade diabol pozná dobre slabosti človeka a vie na ktorú strunu zahrať, aby celý orchester trpel falošnými zvukmi a nevedel sa zosúladiť. Ako výsledok je rozbitá farnosť, kvôli majetkovým záležitostiam, alebo znepríatení ľuďia či znechutení a sklamaní nadšenci za dobré dielo...

Tretí spôsob sme už naznačili v prvej časti. Podobá sa vojne, ktorá ničí všetko: ľudí, domy i stromy... Kadiaľ prejde tam zostávajú ruiny. Čo je ale dôležité vedieť je to, že obyčajne diabol nedokáže sám zničiť dobré dielo. Používa preto trójskeho koňa, nasedených špiónov, zradcov a dezertérov. Koľko bolo v Cirkvi dobrých diel a koľko už nie je. Prečo? Zničil ich diabol pomocou ľudskej biedy – zloby. Prvými nepriateľmi sa stali vlastní domáci. Prvými odporcami dobrého diela boli vlastní členovia Cirkvi a spolubratia vo viere. Závist, nesympatia, žiarlivosť, lakomstvo, lenivosť a pohodlnosť, inokedy vyčítky Diablovej, ktorí pokúša, ničí a poburuje, alebo nám, ktorí sa necháme odradiť, znechutiť, zničiť a sedíme smutní na rozvalinách toho, čo sme začali stavať? Boli by sme hlúpi, keby to tak bolo. Nikdy to nevzdávaj! Čo? Nuž to dielo a tú činnosť o ktorej viem, že je to Božie dielo. Ani preto sa to neoplatí vzdať, lebo Boh je s nami a dá nám vždy dost sily, odvahy a vytrvalosti, ak ho budeme prosieť.

Ježišu, ty nám štyridsať dní kážeš seba zapierať; pre spásu duší všetkých nás si ustanovil pôstny čas.

Pomáhaj ľudu Božiemu nebeskú získať odmenu, keď zmyje viny pokáním a keď sa pred zlom uchráni.

Minulé hriechy odpusti, Baránok Boží prečistý, a od budúcich ochrán nás milosťou svojou stráž si nás.

Kiež toto pôstne obdobie nám dopomôže do nebies, k tej veľkonočnej radosťi, kde sa Nevesta nepostí.

Nech celé tvorstvo korí sa tebe, láskavá Trojica; my, obnovení milosťou, spievajme pieseň s radosťou.

Hymnus na pôstne obdobie

Znak popola svieti na našich čelách

Popolcovou stredou sa v Cirkvi začína obdobie veľkého pôstu. Veriaci v hojnom počte prichádzajú do chrámu na bohoslužby, aby prijali znak popola. Mnohí kňazi vedia žartovne poznamenať, že popolec je u nás ďalšou sviatosťou. Skúsme na chvíľu uvažovať nad týmto významným znakom pokánia. V Starom zákone sa na mnohých miestach spomína, ako sa Izraeliti zahalovali do vrecoviny a sypali si na hlavu popol na znak pokánia a poníženia sa pred Bohom. Bol to vonkajší znak vyjadrujúci vnútorný postoj ľudského srdca. Boh má záľubu v poníženom srdci, ktoré je otvorené prijať jeho vôľu a plán s človekom. Starozákonný človek si uvedomoval, že „bol stvorený zo zeme a do nej sa znova“ vráti. Teda jeho život je pominuteľný a je potrebné naplniť ho službou Bohu.

Ježiš začína svoje poslanie slovami: „Kajajte sa a verte evanjeliu“. Pokánie sa u neho stáva dôležitým predpokladom pre príslušnosť k Božiemu kráľovstvu. Úprimné a čisté Božie dieťa sa stáva nástrojom v Božích rukách. Samozrejme, slabý človek nedokáže vydržať v stave bez hriechu a v úplnej odovzdanosti sa Bohu, preto Ježiš ponúka pokánie ako formu cesty k milosrdnému a láskavému Otcovi, ktorý veľkoryso odpúšťa.

Hriech naozaj dokáže znetvoriť obraz človeka. Vstupujeme do obdobia, keď by sme si to mali uvedomiť viac ako inokedy.

Bruno Ferrero v jednej svojej knihe opisuje skúsenosť slávneho maliara, ktorý mal namaľovať obraz Poslednej večere. Vybral sa teda hľadať model, podľa ktorého by namaľoval Krista. Po dlhšom čase objavil mladíka, ktorému z tváre vyžarovala čistota srdca a oddanosť Bohu. Obraz bol hotový a zostávala už iba postava Judáša. Maliar sa znova vybral do ulíc mesta. Po dlhom hľadaní našiel človeka, ktorý oplýval falošnosťou, podlosťou a hriechom. Keď začal maľovať Judáša, zazrel, ako sa dolu tvárou tohto človeka kotúľajú veľké slzy. „Čo sa ti stalo“, spýtal sa majster? Mladík mu odpovedal: „Ja som ten, podľa ktorého ste pred časom maľovali Ježiša“!

Na našich čelách je znak popola! Neberme to iba ako kus náboženského folklóru, akýsi starobylý obrad, ktorý nám už nič nehovorí. Čaká nás dlhý rad pôstnych dní, ktoré môžeme naplniť úprimnosťou k sebe i iným, láskou a chápatosťou voči okoliu, pomocou tým, ktorí to tak veľmi potrebujú. Vyvarujme sa, aby to neboli prázdne dni, akési nutné obdobie predchádzajúce Veľkej noci. Nás Pán nás volá, aby sme vyjasnili svoju tvár a s radosťou v srdci naplno prežívali tento požehnaný čas.

MARIÁN DEJ

Oznamy

1. Pre lepšiu komunikáciu medzi veriacimi a farským úradom zavádzam úradné hodiny na farskom úrade vo Vištuku takto:

**V stredu od 9.00. – 11.30 hod. a popoludní.
od 14.00 – 17.00 hod.**

To ale neznamená, že na farskom úrade nie som aj v iné hodiny a preto ma môžete vyhľadať aj v inom čase, resp. telefonicky.

Tel. čísla: Farský úrad Vištuk **033/6446 314**
mobil **0915/730299**

2. Svätá omša určená pre katechézu detí, bude bývať v **stredu o 17.00 hod.**

Mário Orbán

Jarné kántrové dni budú v stredu, piatok a sobotu.

Obsah jarných kántrových dní je : Príprava na pokánie a sviatosť zmierenia a činorodá láska k blížnemu.

Sväté omše v 1.týždni pôstneho obdobia

14. II. Pondelok

18.00 + Bohumil Kráľovič a rodičia

16. II. Streda - kántry

17.00 + Františka Uhlárová (30 dní)

18. II. piatok - kántry

18.00 na úmysel Otca Arcibiskupa

19. II. sobota - kántry

17.00 + Ľudovít Jarábek (30 dní)

Upratovanie kostola č.d. 229-253

20. II. 2. pôstna nedeľa

8.00 za farníkov

9.15 na úmysel

Liturgický kalendár

14. II. pondelok sv. Cyrila a Metoda, spolupatrnov Európy

15. II. utorok sv. Faustín a Jovita, mučeníci, sv. Klaudius

16. II. streda sv. Juliana, panna - **kántry**

17. II. štvrtok sv. sedem zakl. rehole slurobníkov Panny Márie

18. II. piatok sv. Bernardeta Soubirousová, panna - **kántry**

19. II. sobota sv. Konrád - **kántry**

Slovo na dnes

Tak ako je vzkriesený Kristus skutočným človekom, a to tým istým, ktorým bol v tele i v duši pred vzkriesením, tak má i teraz stále tie isté ľudské city.

Thomas Goodwin

Oslávená láska

Cieľom skutočného kresťanského rozjímania nie je len poznať a milovať najbožskejšiu a najväčšiu lásku hodnú ľudskú bytosť, ktorá kedy kráčala po tejto zemi, ale milovať Krista, aký je teraz. Na prvý pohľad sa nám však môže zdať, že my, ktorí sme ho nepoznali tvárou v tvár, sme v nevýhode. To sa určite nedá poprieť. Sme však tiež jedinečne zvýhodnení, čo zas bolo upreté tým, ktorí s ním žili v priateľstve, kým žil na zemi.

Je to totiž tak, že keď Kristus vstúpil do ľudskej slabosti, bol týmto ľudským telom akoby obmedzovaný, takže mohol byť vždy iba na jednom mieste. Poznávať ho teda znamenalo prichádzať a odchádzať, stretávať sa a lúčiť sa. Ani jeho najbližší učeníci s ním nemohli byť stále. No po vzkriesení sa to zmenilo. Teraz, vyzdvihnutý za hranice priestoru a času, môže byť s každým v tej istej chvíli a okrem toho môže byť so všetkými stále, pretože s nimi môže byť - skrze lásku - v ich vnútri.

Vzkriesenie neznamenal, ako sa to aj Ježiš pokúšal vysvetliť, že sa premení v akéhosi netelesného ducha, celkom odlišného od muža, ktorý pochopil Palestínu krížom-krážom. Preto ukázal svojim učeníkom stopy svojho utrpenia, prinútil tých, ktorí pochybovali, aby sa ho dotkli, a zajedol si s nimi. Ak nebol tým človekom, čo predtým, potom nie preto, že by bol človekom menej, ale viac - lebo jeho oslávenie znamenalo, že všetky jeho ľudské vlastnosti boli privedené k dokonalosti. Boli očistené, zušľachtené a premenené Duchom Svätým, ktorý ho vzkriesil k nadprirodzenej láske a skrze ňu môžu mať k nemu prístup všetci.

Táto láska teda do veriaceho postupne preniká najúčinnnejšie cez kontempláciu. Všetky ľudské dokonalosti, ktoré boli v čase, keď Ježiš žil na zemi, pôvodne vtelené v jeho ľudskom tele, sú skrze jediný šíp lásky odovzdané veriacemu. Ježiš tak môže pokračovať v práci na zemi prostredníctvom toľkých ľudí, koľkí sú ochotní ho prijať, a s takou láskou a zľutovaním, aké umožnia Ježišovi do seba vteliť.

David Torkington

Prečo veriaci neprichádzajú na svätú omšu ?

Aj napriek štatistickým údajom, že ku Katolíckej cirkvi sa v Írsku hlási 94% obyvateľstva, v Poľsku 90%, na Slovensku 67%, že v Brazílii žije 118 miliónov katolíkov, vieme, že počet veriacich na svätých omšiach sa znižuje. Cirkevné štatistiky sú neúprosne. Prečo veriaci neprichádzajú na svätú omšu?

Ako najčastejšie uvádzané príčiny sa spomína nedostatok času, pracovné povinnosti aj v nedele a sviatky, potreba vypadnúť z monotónneho kolobehu života a venovať aspoň jeden deň turistike, choroba a iné.

Na prvé miesto však rozhodne patrí nedostatok zrelej viery a pochopenia u jednotlivých veriacich. Mnohí prichádzajú len sporadicky, akoby tým prejavovali niekomu milosť. Prichádzajú vtedy, keď práve v tom čase nemajú na programe nič zaujímavejšie. Ak majú niečo zaujímavé, svätá omša ustupuje na posledné miesto. Bol som dosť dlho farárom v Ružbachoch a viem z vlastnej skúsenosti, koľkí pacienti-katolíci prichádzali do kostola v nedeľu len preto, že reštaurácie boli ešte zavreté, že v televízii nebol zaujímavý program, že nemali kde ísť a nechceli ostať iba tak v izbe liečebného domu.

Pre mnohých veriacich je svätá omša málo dôležitá, chápu ju len ako chodenie do kostola, a to nie je vôbec účasťou na svätej omši. Koľkí síce prídu, ale ostávajú pasívni, ani len ústa neotvorí, a veľmi ťažko povedať, či otvoria svoje srdce. To sú veľmi bolestné fakty.

Ďalším veľmi bolestným faktom je, že je dosť katolíkov, ktorí v letné nedele ostanú v tieni stromov pred kostolom v spoločenských rozhovoroch a pofajčievaní. Treba sa nám zamyslieť nad ich správaním, či vôbec vedia niečo o svätej omši a či sú schopní niečo z jej ovocia aj prijať.

V ostatnom čase k týmto smutným skutočnostiam pribúdajú otvorené obchody, ktoré patria veriacim katolíkom. Možno majitelia obchodu aj idú do kostola, ale ak sa ich zamestnanci, tiež katolíci, dožadujú tejto možnosti, v okamihu im ponúknu možnosť odísť celkom zo zamestnania, vraj iní sa len tak tisnú do práce. Azda treba pripomenúť aj rozličné sporové podujatia v nedeľe v čase bohoslužieb, organizované takzvanými tiež veriacimi. Tu sa totiž dotýkame podstatnej slabosti nášho náboženského života.

Ani tento problém nie je nový, veď List Hebrejom, ktorý predstavuje vznešenosť Kristovho kňazstva a jeho obety, napomína: „Neopúšťajte naše zhromaždenia, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujte, a to tým viac, čím viac badáte, že sa blíži ten deň. Lebo ak dobrovoľne hrešíme po prijatí poznania pravdy, potom už niet obety za hriechy, ale iba hrozné očakávanie súdu a žiara ohňa, ktorý stráví protivníkov.“ (Hebr 10,25-27)

Veľmi tvrdé slová. Dobrovoľné vynechávanie Eucharistie je ťažkým hriechom, lebo „ak niekto poruší Mojžišov zákon, zomrie bez milosrdenstva..., uvažte, o čo hroznejší trest si zaslúži ten, kto šliape po Božom Synovi, znevažuje krv zmluvy, v ktorej bol posvätený“ (Hebr 10,28).

Naša lenivosť, či nedbalosť môže mať až také dôsledky. Je otázne, či naši súčasníci, ktorí zanedbávajú svätú omšu, sa aj v skutočnosti dopúšťajú ťažkého hriechu, či totiž vôbec niekedy vo svojom doterajšom živote počuli o týchto skutočnostiach a či ich správne pochopili. Myslím, že treba o tom pochybovať. V tomto prípade sú namieste slová Pána Ježiša z kríža: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ (Lk 23,34) Aj napriek tomu, ich situácia je veľmi nebezpečná pre ich spásu, preto musíme urobiť všetko, aby sme nanovo v nich prebudili svedomie a vedomie veľkosti toho, čo sa uskutočňuje na oltári, aby nám všetkým znova zažiaril Kristus. Prebudenie

nepríde samo, je treba preň vytvoriť podmienky, a tu je najdôležitejšia evanjelizácia. Ona dospelému človekovi ponúka cestu viery, ktorá ho môže priviesť k spáse. To je však proces, ktorý sa realizuje v spoločenstve veriacich a má privádzať ku sviatosťnému stretávaniu s Kristom.

Človek, ktorý len málo chápe z tohto tajomstva, nemá možnosť ho správne prežiť, ani si ho zamilovať. Ostáva pre neho len obradom, zvykom a povinnosťou, a nie skutočným stretnutím s Kristom. Bez evanjelizácie je sviatosťný život deformovaný a neskutočný. Zanikanie alebo pokles účasti na sviatosťoch je vždy znakom nedostatočného vedomia a slabej viery, a teda je to výzva na hlbšiu a účinnejšiu evanjelizáciu. Aby dielo evanjelizácie bolo účinné, treba prebúdať vo všetkých členoch Cirkvi vedomie spoluzodpovednosti za misie, za apoštolát a za evanjelizáciu. Evanjelizácia je pre Cirkev hamletovskou otázkou: „Byť, alebo nebyť.“

Andrej Filípek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Pokúšanie diablom

Čierny sluha sprevádzal raz svojho bieleho pána na poľovačke na kačice. Bol kresťanom. Raz rozhovorili sa o problémoch viery. Pán vraví: „Nechápem, prečo ty zavše rozprávaš o hriechu, o pokušení, o diabli. Ja vôbec nepociťujem pokušenie. Mňa necháva diabol na pokoji. Ešte nikdy ma nevyrušoval, ani ma nepokúšal.“

Nato vraví černocho: „Ja ti to vysvetlím. Keď poľujeme na kačky a ty si vystrelil, spadne niekoľko kačíc už mŕtvych. Tie ja nechám ležať. Niektoré však iba postrelené poletujú ďalej usilujúc sa uniknúť. Za tými ja bežím a svojou dlhou palicou ich dobíjam. Ty si taká kačica, ktorú diabol už zastrelil. Teba teda už necháva ležať, lebo vie, že ťa už dostal. Ja som však ako tá postrelená kačica, čo by mu chcela utiecť. Preto beží za mnou so svojou dlhou žrdou a usiluje sa ma zraziť.“

Svätý Ulrich
20.február

Hoci na konci svojho života požíval Ulrich chýr svätosti, v jeho minulosti boli aj chvíle, na ktoré nemohol byť hrdý. Dokázal však rozoznať Boží hlas, volajúci ho na správnu cestu, a vzdorovať nástrahám vtedajšej spoločnosti.

Ulrich sa narodil v Compton Martine (v dnešnej Veľkej Británii) okolo roku 1080. Jeho zámerom bolo stať sa kňazom a teológiu aj vyštudoval. Kňazský stav však pre neho, ako i pre mnohých ďalších mužov vtedajších čias, nebol motivovaný túžbou slúžiť ľuďom a starať sa o ich duše. V krajine prebiehal tvrdý zápas o panovnícky trón a každý si chcel uchytiť

podiel na vláde. Táto spoločenská atmosféra sa dotkla aj kňazstva. Mnohí duchovní hľadali potešenie v zábave, a ľahkovážnom živote. Ulrich nežil o nič lepšie ako jeho spolubratia. Netrávil dni v spovednici, v modlitbách či službou blížnemu. Namiesto toho sa s potešením zúčastňoval na hostinách a poľovačkách. Jeho záhalčivý spôsob života však narušilo náhodné stretnutie s istým žobrákom. Tento človek, ktorý nemal nič okrem svojho biedneho odevu, bol pravým opakom ľudí, s ktorými sa Ulrich stretával. A predsa on jediný si prišiel vypočuť jeho kážeň a naučil ho počúvať potreby ostatných. Ulrich začal hľadať podobných ľudí aj v Cirkvi. Našiel ich medzi ciscerciánmi, ktorí žili v blízkosti neúrodných polí a živili sa pestovaním ľanu. Okrem toho sa modlili a žili v tichosti.

Toto svedectvo života prinútilo Ulricha zanechať zábavy a utiahnuť sa do samoty. Vybral si pustovňu pri farskom kostole v dedine Haselbury Plucknett a viedol život kajúcnika. Držal prísny pôst, ležal dolu tvárou nosil reťaze a železnú košeľu, často sa ponáral do studenej vody. Jeho duchovný život spočíval v modlitbe a slúžení svätej omše. Venoval sa aj prepisovaniu a viazaniu kníh, výrobe devocionálií a kázaniu. V tejto činnosti ho podporovali mnísi v Moncacuce.

Chýr o jeho spôsobe života sa rýchlo rozšíril po okolí a celú Haselbury začali vyhľadávať ľudia, ktorí potrebovali pomoc. Ulrich si vypočul každého návštevníka a problém druhého prijal hneď za svoj. Vedel vždy poslúžiť dobrou radou a hovorilo sa o ňom, že má dar jasnovidectva. Medzi jeho hostí patrili žobráci aj králi, napríklad Henrich II.

Ulrich nikdy neopustil svoju celú. V nej aj zomrel 20. februára 1154 a tu bol i pochovaný. Jeho život zaznamenali ciscerciáni, ku ktorým prechovával hlboký obdiv, no do ich rádu nikdy nevstúpil. Na miesto jeho posledného odpočinku začali krátko po jeho smrti prichádzať zástupy pútnikov a udialo sa tu veľa zázrakov. Haselbury sa tak stalo najobľúbenejším pútnickým miestom tých čias. Dnes na mieste Ulrichovho hrobu stojí sakristia haselburského kostola.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku